№ 2 (61)/2007 ***КАРОТКІ ФАРМАТ (1)***

Беларускія Ведамасьці

НЬЮ-ЁРК – ВАРШАВА, сакавік-жнівень 2007 г.

АНАЎЛЕНЬНЕ НЕЗАЛЕЖНАСЬЦІ БЕЛАРУСІ

Вяршыняй палітыкі *Беларускага Народнага Фронту* было аб'яўленьне *Незалежнасьці Беларусі 25 жніўня 1991 г*. Гэта была вялікая падзея XX стагоддзя ў жыцьці нацыі. Першае аб'яўленьне незалежнасьці *Беларускай Народнай Рэспублікі* адбылося *25 Сакавіка 1918 года*, але ўжо ў сьнежні гэтага ж году краіна

была стлумлена расейскай бальшавіцкай акупацыяй, якая працягвалася 73 гады.

Барацьба за незалежнасьць супала са змаганьнем супраць камунізму і КПСС. Гэтая акалічнасьць дапамагала сабраць значныя сілы і падтрымку людзей, хоць у цэлым беларускае савецкае грамадзтва і савецкія эліты былі слаба падрыхтаваныя да незалежнай палітыкі. Пакаленьні людзей былі выхаваныя ў сфэры савецкай прапаганды і зрусіфікаванай, скамунізаванай школы.

Беларуская нацыянальная інтэлігенцыя і нацыянальная адміністрацыя былі фізічна вынішчаны рускімі камуністамі за часы сталінскага генацыду і пасьлядоўна тлуміліся ў пасьлясталінскія часы. Акупанты ўжо ў 60-х гадах мінулага стагоддзя зачынілі ў Менску ўсе беларускія школы. Адбывалася татальнае вынішчэньне нацыянальнай культуры і яе лепшых прадстаўнікоў.

У гэтакіх умовах пачыналася змаганьне з камунізмам і акупацыяй. Узначаліў гэтую барацьбу *Беларускі Народны Фронт „Адраджэньне”,* створаны ў 1988 годзе. Рашаючае значэньне меў прарыў праз выбарчыя рагаткі ў парлямант невялікай часткі фронтаўцаў на выбарах 1990 года. Адразу ж на пачатку дзейнасьці таго савецкага парляманту, дзе было амаль 90 адсоткаў камуністаў, дэпутаты-фронтаўцы стварылі парляманцкую *Апазыцыю БНФ* і прапанавалі праект Дэклярацыі аб незалежнасьці. Дэклярацыя была завалена камуністамі. Але праз некалькі месяцаў фракцыя БНФ удала скарыстала маніпуляцыю Гарбачова з суверэнітэтам рэспублікаў СССР (калі Гарбачоў рыхтаваў новы саюзны дагавор) і, ужываючы бліскучую парляманцкую тактыку, дамаглася прыняцьця Дэклярацыі аб суверэнітэце Беларусі, тэкст якой таксама амаль цалкам падрыхтавалі дэпутаты-фронтаўцы.

У жніўні 1991 года, пасьля правалу маскоўскага камуністычнага путчу, гэтая Дэклярацыя была скарыстаная Апазыцыяй БНФ для канстытуцыйнага афармленьня незалежнасьці.

Выкарыстаўшы страх і разгубленасьць камуністаў пасьля правалу путчу, дэпутаты-фронтаўцы, якіх было толькі восем адсоткаў у парляманце, зноў дастасавалі бліскучую тактыку і прымусілі камуністычны парлямант зьмяніць старшыню парляманта (камуніста Дземянцея), спыніць дзейнасьць камуністычнай партыі Савецкага Саюза і камсамола на Беларусі і галоўнае – прагаласаваць за незалежнасьць краіны ад СССР. Гэта быў трыюмф дэпутатаў Народнага Фронту. Тысячы людзей стаялі на плошчы пад вокнамі Вярхоўнага Савета і падтрымлівалі незалежнасьць.

Такім чынам незалежнасьць Беларусі ў канцы XX стагоддзя, дзякуючы рашучым і беспамылковым дзеяньням, адваяваў і вярнуў нешматлікі беларускі палітычны авангард – дэпутацкая Апазыцыя Беларускага Народнага Фронту, якая абапіралася на падтрымку структураў БНФ і перадавую, сьведамую частку беларускага грамадзтва.

Далейшае нацыянальнае дзяржаўнае будаўніцтва адбывалася зь вялікімі цяжкасьцямі, бо засталася старая камуністычная ўлада, якая цягнула назад – у СССР; і другое – беларускае грамадзтва ў цэлым не сасьпела яшчэ да разуменьня каштоўнасьці свабоды і незалежнасьці і да разуменьня задачаў нацыянальнага дзяржаўнага будаўніцтва.

Авангард павіс у заваяванай ім крэпасьці і без падтрымкі высільваўся, каб яе ўтрымаць. Асноўная маса людзей пасіўна была на баку Фронта і спакойна назірала, што адбываецца.

Пералом настаў у кастрычніку 1992 года, калі кіруючая былая камуністычная намэнклятура незаконным чынам спыніла правядзеньне рэфэрэндуму аб зьмене ўлады і магчымасьці новых выбараў.

Працэсы, якія адбываліся пасьля 1992 года, – гэта ўзмацненьне прысутнасьці і ўплыву КГБ ва ўсіх сфэрах улады ў Беларусі і амаль непрыкрытая інфільтрацыя расейскіх спэцслужбаў у дзяржаўнае і грамадзкае жыцьцё краіны. Гэтыя спэцслужбы і КГБ падрыхтавалі прыход Лукашэнкі да ўлады і стварэньне цяперашняга прамаскоўскага антыбеларускага рэжыму, які характарызуецца адметнымі рысамі рэжыму ўнутранай акупацыі.

* * *

Вяртаючыся да тых гадоў беларускай нацыянальнай рэвалюцыі ці Беларускага Адраджэньня (1988–1995 гг.), мушу адзначыць факт сапраўднай міжнароднай салідарнасьці ў тыя часы, найперш паміж Беларусяй, Украінай, Польшчай і Летувой. Гэта значыць паміж краінамі Ўсходняй Эўропы і Польшчай, фактычна, паміж краінамі Вялікага Княства Літоўскага і Рэчы Паспалітай.

Гэты факт далёка не выпадковы і вельмі сімптаматычны, бо відавочна, што Ўсходняя Эўропа – гэта была і ёсьць цалкам асобная культурная, эканамічная і геапалітычная тэрыторыя.

Ідэя Беларускага Народнага Фронту пра Балта-Чарнаморскую супольнасьць бянтэжыла і Маскву, і Захад. Пазьней з ініцыятывы Польшчы гэтая ідэя перарасла ў канцэпцыю Міжмор’я, куды ўлучалася і Цэнтральная Эўропа.

Пасьля ўступленьня Польшчы ў Эўразьвяз гэтая канцэпцыя фармальна стала часова неактуальнай. Але яна нікуды ня зьнікла, бо адпавядае глыбіннай сутнасьці дачыненьняў і падзелаў на эўрапейскім кантыненце. Далейшыя чакаемыя перамены на Ўсходзе і на Захадзе (развал Эўразьвязу) ужо ў бліжэйшай будучыні ажывяць натуральныя працэсы ўсходнеэўрапейскай салідарнасьці, якія дэкляруюць больш дасканалае і натуральнае грамадзтва, чым тое, якое цяпер прапагандуе Захад і прапануецца ў Эўразьвязе. Усходняя Эўропа патрабуе больш дастасаванага і жыцьцёвага грамадзтва, таксама – рэальнага суверэнітэту і рэальнай свабоды грамадзянаў ва ўласнай краіне.

Зянон ПАЗЬНЯК

Старшыня Беларускага Народнага Фронту „Адраджэньне” і Кансэрватыўна-Хрысьціянскай Партыі – БНФ

25 траўня 2007 г., Нью-Ёрк

АСІМІЛЯЦЫЯ – ЗЛАЧЫНСТВА СУПРАЦЬ ЧАЛАВЕЦТВА.

(Інфармацыя і папярэджаньне для чыноўнікаў, якія праводзяць палітыку асіміляцыі беларусаў у інтарэсах імпэрскай Расеі)

Прыводзім некалькі вызначэньняў асіміляцыі з расейскіх крыніцаў (узятыя менавіта расейскія крыніцы, каб не было спасылак на тэндыцыйнасьць):

1. Энциклопедия «Народы и религии мира»: Ассимиляция (от лат. assimilatio – подражание, уподобление, сходство) этническая, частичная или полная утрата культуры в пользу другой, обычно доминирующей культуры, включая и смену этнической идентичности (см. Самосознание этническое)... В России ассимиляция происходит главным образом в пользу русской культуры и языка. Ассимиляция может осуществляться и через структурное или прямое насилие, когда государство препятствует распространению языка и других форм культуры этнических меньшинств и даже отказывает им в признании и в предоставлении гражданских прав.

2. Мегаэнциклопедия. Универсальная энциклопедия. (http://www.megabook.ru/bes_98/encyclop.asp?TopicNumber=4273) АССИМИЛЯЦИЯ (от лат. assimilatio),

1) уподобление, слияние, усвоение.

2) В этнографии слияние одного народа с другим с утратой одним из них своего языка, культуры, национального самосознания. Различают естественную ассимиляцию, возникающую при контакте этнически разнородных групп населения, смешанных браках и т. п., и насильственную ассимиляцию, характерную для стран, где национальности неравноправны.

3. Толковый словарь русского языка в 4-х т.: АССИМИЛИ’РОВАТЬ, (-рую, -руешь) сов. и несов., кого-что [латин. assimilo – уподобляю] (книжн.). Уподобить (уподоблять) себе, превратить (превращать) в себе подобного. Русские переселенцы на севере ассимилировали менее культурные тузем-

ные племена. (Па руска-імпэрскай логіцы ўсё, што ня рускае, тое „менш культурнае” БС.)

4. СЛОВАРЬ ПО ПРАВАМ ЧЕЛОВЕКА:

Ассимиляция (Assimilation) Процесс поглощения обществом других народностей. Разногласия и конфликты могут возникать, когда государство проводит политику насильственной ассимиляции в отношении меньшинств, населяющих его, которая нацелена на их денационализацию.

Калі перакласьці ўсе гэтыя вызначэньні на простую мову і нашу сытуацыю, то вынікае, што асіміляцыя беларусаў, якая разгорнута антыбеларускім рэжымам – гэта пэрманэнтны працэс забойства беларускага народа і ператварэньне яго ў нейкі іншы – народ ня лепшай якасьці. З улікам таго, што беларусы на сваёй тэрыторыі і ў сваёй дзяржаве ёсьць адзіны аўтахтонны (карэнны) і дамінуючы этнас, а не нацыянальная мяншыня, працэс асіміляцыі адбываецца мэтадамі зьнешняй структураванай агрэсіі з боку Расеі. Інструмэнтам расейскай асіміляцыйнай агрэсіі зьяўляецца лукашысцкі рэжым. Русіфікацыя прасоўваецца на Беларусь як гніль, як пашырэньне арэала дэградацыі.

Прапануем задумацца і асэнсаваць сутнасьць зьявы, якая праяўлена ў пахвальбе Пуціну (у справе злачыннай асіміляцыі) дэпутаткі рэжымнай палаты, рускай Натальлі Аўдзеевай (Натальи Авдеевой). (Форум, Санкт-Пецербург, 24-25 кастрычніка 2006 г., дзе Пуцін сабраў прадстаўнікоў рускіх, якія жывуць за межамі Расеі. БС). Цытата: „...Депутат Палаты представителей Национального собрания Беларуси и Парламентского Собрания Союза Беларуси и России Наталья Авдеева рассказала, что в стране выходит 5600 русскоязычных изданий, русский язык наряду с белорусским является государственным, и на нем разговаривают 80 процентов населения.” (Александра Таранда «Три точки опоры», газэта „Советская Белоруссия”, укладка «Союз», за 2 лістапада 2006 г.)

Цяпер стала звычайнай практыка, калі накіроўваеш ліст у дзяржаўны орган па–беларуску, то чыноўнік адказвае табе па-руску і часцей за ўсё не па сутнасьці. Зьвяртаешся да чыноўніка вусна па-беларуску, ён адказвае

табе па-руску. На заўвагу пачуеш хадавую цяпер сэнтэнцыю: „У нас двуязычие. Нельзя насильно заставлять человека. Человек должен иметь право выбора, на каком языке ему говорить”.

Калі так гаворыць чалавек кшталту рускай Натальлі Аўдзеевай, то ён гаворыць гэта сьведама, гэта яго пазыцыя асімілятара і драпежніка. Калі такое гаворыць чыноўнік-беларус, то гэта, як правіла, схіленасьць перад рускай агрэсіўнасьцю, апраўданьне сваёй слабасьці і бесхрыбетнасьці. (Тут, дарэчы, элементарнае парушэньне ў прымяненьні нават гэтага асіміляцыйнага закона пра „двумоўе”, бо дзяржаўны чыноўнік у такой сытуацыі павінен быў бы адказваць ў той мове, у якой да яго зьвярнуўся грамадзянін. Веданьне двух моваў для чыноўніка абавязковае.) Чыноўнікам-беларусам, якія па-рабску бязвольна прымаюць пазыцыю агрэсіўных асімілятараў, раім падумаць пра сваіх дзяцей.

Ад вас залежыць, ці вы дасьцё свайму дзіцяці ключык ад скарбонкі, дзе знаходзіцца душа і інтэлект вашага Роду, альбо ключ ад пустой скрыні, якую ён мусіць папаўняць чужымі для вашага Роду якасьцямі. Ці, хацелі б вы мець дзяцей ад чужога бацькі, непадобных на вас, якія б выгадаваліся і сказалі: „а вы, собственно, кто такой, вы что здесь дзелаеце”?

Пэўна ж, не хацелі б такога. Дык чаму вы для ўсяго народу, для ўсёй нацыі спрыяеце такому сваімі паводзінамі і сваёй дзейнасьцю?!

Ключыкам да інтэлектуальнай скарбонкі зьяўляецца родная мова. Ад бацькоў залежыць, ці будуць яны гаварыць з дзіцем па-беларуску, на роднай мове Роду і праз яе злучаць сваё дзіця з каранямі продкаў, ці будуць гаварыць па-руску, на чужой для іхняга Роду мове і павялічаць адрыў ад інтэлектуальных каранёў свайго Роду. У выпадку выкарыстаньня „русского языка” вынікае, што продкі Роду жылі дарма, іх інтэлектуальныя набыткі будуць такімі бацькамі глыбока закапаныя і заасфальтаваныя. Дык як успрымаць падкінутую ворагамі і шырока ўжываную чыноўнікамі сэнтэнцыю „Человек должен иметь право выбора, на каком языке ему говорить?”

Ці можа дарагое вам дзіця зрабіць выбар? Выбар за яго (і як бачым сёньня, ня лепшы) робіце вы, бацькі, пад уплывам хлусьлівай и драпежнай расейска-імпэрскай дэмагогіі „о превосходстве русской культуры и русского языка".

Мэта злачыннай асіміляцыі расейскіх імпэрцаў у тым, каб задушыць наш інтэлект, інтэлектуальна прынізіць і падначаліць, перарабіць нас у „рускіх ніжэйшай якасьці". Свае мэты яны ня надта і хаваюць. Дастаткова пазнаёміцца зь іхнымі плянамі па выпраўленьні дэмаграфічнай сытуацыі ў Расеі за кошт суседніх народаў.

У імпэрска-расейскім асіміляцыйным ланцугу сёньняшнія працэсы зьнішчэньня тэрыторыі беларускай мовы і беларускага інтэлекту праз зьнішчэньне беларускіх умоваў выхаваньня ў дзіцячых садках і зьнішчэньне беларускай школы ёсьць такое ж злачынства, як і варварскія масавыя забойствы беларускага насельніцтва падчас захопу Беларусі пры імпэратрыцы Кацярыны II і сталінскага генацыду 30-40-х гадоў XX-га стагоддзя.

„Тэхналёгія" асіміляцыі была на ўзбраеньні фашызму XX-га стагоддзя. Адольф Гітлер плянаваў ператварыць у рабоў цэлыя народы, частку зьнішчыць, астатніх асіміляваць. Цяпер расейская крамлёўская хунта праз сваю агэнтуру і адурманеную чыноўную вертыкаль рэжыму робіць на Беларусі тое самае.

Гэты зварот скіраваны найперш да чыноўнікаў-беларусаў.

Менавіта чыноўнікі маюць магчымасьць найбольш эфектыўна карэнным чынам зьмяніць сытуацыю ў справе спыненьня злачынных працэсаў асіміляцыі. Працэсы асіміляцыі захлынуцца, як толькі пачне пашырацца ўжываньне нашай роднай беларускай мовы. Трэба скарыстаць канстытуцыйны статус дзяржаўнасьці беларускай мовы. На агрэсію асімілятараў трэба адказаць цьвёрдасьцю пазыцыі ў адстойваньні сваёй нацыянальнай годнасьці. Неабходна перакуліць на 180 градусаў скіраванасьць выказваньня: „Чалавек павінен мець права выбару, на якой мове яму гаварыць". „Мы робім выбар на карысьць беларускай мовы". Так можна адказаць любому чынадралу-асімілятару, які атабарыўся ў структурах вэртыкалі рэжыму, калі ён спытае: „Что это ты перешел на белорусский?"

Чыноўнікі, якія робяць „прагматычны” выбар на ролю пасобнікаў забойства беларускага народа, ператварэньня яго ў „рускіх ніжэйшай якасьці”, становяцца на адну дошку з гэбоўскімі паслугачамі, якія „стукалі”, катавалі людзей ў турмах, ГУЛАГах, забівалі ў Курапатах. Настане час, калі прыдзецца адказваць за здраду сваім продкам, сваім нашчадкам і свайму народу.

Непазьбежны распад расейскай імпэрыі. Тое, што пачало гніць знутры, абавязкова згніе ўшчэнт. Ня выратуе ні газ, ні нафта, ні лубянскія спэцы.

Ганьба тым, што гнуцца, як трава, ганьба здраднікам.

Беларуская Дзяржава адродзіцца, беларуская культура расквітнее. Гэта зробяць Беларусы.

Пашана і слава абаронцам беларускай культуры! Пашана людзям, што не страцілі нацыянальнай годнасьці, што не ўгінаюцца перад чужынцам, што ня гнуцца перад абставінамі!

Дбайма і думайма пра будучыню Беларускай нацыі!

„Беларуская Салідарнасьць”
„Беларускае Нацыянальнае Адраджэньне”
„Кансэрватыўна-Хрысьціянская Партыя – БНФ”

ГЭТА ШЛЯХ БЕЛАРУСКІ

(Выступ на чэрвеньскім Сойме Беларускага Народнага Фронту „Адраджэньне” і Кансэрватыўна-Хрысьціянскай Партыі – БНФ)

Я спынюся на трох тэмах істотных для нашага асэнсаваньня.

1. Найперш трэба адзначыць правільнасьць нашай нацыянальна-асьветніцкай пазыцыі і дзейнасьці. Правільны яе прыярытэт у гэтых абставінах. Мы бачым канкрэтныя вынікі і разумеем, што гэта вынікі таксама нашай сьціплай працы. Існуе накірунак у працэсах, ацэнкі і тэрміналёгія Адраджэньня. Існуе компас, ёсьць тыя, што не асьлеплі, тыя,

што йдуць. Па зразумелых прычынах вялікая справа не вырастае яшчэ ў масавую зьяву, але пазначае тэндэнцыю, нацыянальны вольны рух. І гэта адзінае, што ёсьць, – жывое. І на гэтае адзінае жывое кінуты зараз усе рэпрэсіўныя сілы антыбеларускага рэжыму.

У нацыянальна-дэмакратычным змаганьні за волю і дзяржаўную будучыню Беларусі цяжкасьці і праблемы ўзьнікаюць не ад таго, што чалавек не разумее, а ад таго, што ён сябе не ўсьведамляе часткай агульнага цела нацыі. Разуменьне практычна нічога не дае, калі няма сьведамасьці. Нацыянальна сьведамы чалавек разумее і арыентуецца сам.

2. Палітыка і пазыцыя антыбеларускага рэжыму не зьмянілася ні ў чым у прынцыпе, але набывае што раз больш агрэсіўны антыбеларускі накірунак. Дзеяньні па вынішчэньні ўсяго беларускага цяпер рэпрэсіўна ўзмацняюцца. Асаблівы накірунак вынішчэньня – дзеяньні супраць беларускіх нацыянальна-культурных інстытутаў і арганізацыяў і рэпрэсіі супраць нацыянальна актыўнай беларускай моладзі.

Насіленьне дзеяньняў па вынішчэньні беларускага ў Беларусі сьведчыць пра тое, што Масква-Лубянка адчайна хоча пераламаць сітуацыю ў Беларусі перад прэзыдэнцкімі выбарамі ў Расеі.

У тактычным выяўленьні рэжым Лукашэнкі заняў вычакальную пазыцыю напярэдадні расейскіх выбараў, закінуўшы там якар на выпадак малаверагодных пераменаў.

Трэба ўлічваць, што дэмакратычныя сілы ў Расеі практычна адсутнічаюць. Тое слабое дэмакратычнае „квазі”, якое існуе, стаіць там выключна на імпэрскіх пазыцыях. Любыя перамены (ці неперамены) у цяперашняй Расеі ня пойдуць на карысьць Беларусі. Гэта істотна разумець у нашым змаганьні з акупацыйнай палітыкай.

3. У апошні тыдзень траўня была праведзена карэктыроўка псэўдаапазыцыі на кангрэсе гэтай спэцыфічнай зьявы. Кангрэс падсумаваў праект „Выбары-2006”. (Назва ўмоўная, але гэта той лубянска-крамлёўскі праект групы Паўлоўскага). Фармальна канстатавана, шо Мілінкевіч, як

і Казулін цалкам выканалі сваю ролю ў гэтым праекце і павінны адыйсьці. Гульня ў „лідары” цяпер Маскве ўжо не патрэбна. Яна не зьбіраецца таксама ўмацоўваць гэтую „апазыцыю” і ператвараць яе ў нейкую фармальную сілу ў міжчасьсі, гэта значыць тады, калі Маскве няма ў ёй патрэбы.

Кангрэс засьведчыў умацаваньне і перавагу адкрыта прамаскоўскіх і пралевых удзельнікаў, якіх выбралі ў калектыўныя кіраўнікі псэўдаапазыцыі (С. Калякін, А. Лябедзька, В. Вячорка і прадстаўнік А. Казуліна).

У гэтай апазыцыі асабліва нікчэмным выглядае прысутнасьць прадстаўніка „прагматычнага БНФ” побач з камуністамі, якія супраць беларускай мовы, за СССР і „зьяднаньне” з Расеяй. Не кажам ужо пра іхнюю „гісторыю” і ролю ў беларускай гісторыі.

Псэўдаапазыцыя адмовілася ад „лідара”, якога год-два таму ёй стварылі зь нічога. Але насьцярожвае той факт, што адпрацаваны лідар пачаў выяўляць недвухсэнсоўную схільнасьць узначаліць Беларускі нацыянальны маладзёвы рух (заявіў нават, што ўступае ў Малады Фронт). Можна сказаць дакладна, што калі Мілінкевіч атрымае магчымасьць уплываць і накіроўваць Малады Фронт, справа не абмяжуецца „мобшмобамі”. Праз нейкі час рух загоняць у сьляпы завулак і ён рассыпецца на дробныя часткі.

Увогуле, мы недаацэньваем гэтага функцыянера, ашукаўшыся яго ціхім голасам і мяккацелай усьмешачкай. У 90-х гадах, калі яго накіравалі з высокай намэнклятурнай пасады „у дэмакратыю” ачольваць „рэсурсны цэнтр” і арганізацыю „Ратуша”, менавіта ягоная „рэсурсная” дзейнасьць найбольш паспрыяла вытоптваньню самай моцнай гарадзенскай арганізацыі БНФ і падрыхтавала там раскол Фронта. У 2001 г. ён узначаліў каманду Домаша, якога „адпаведныя сілы” (будзем так казаць) выставілі адмыслова супраць старшыні БНФ. Праект крамлёўскай групы Паўлоўскага ў 2006 годзе ён выканаў вельмі добра і па „планцы” і па выгасаньні пратэстных

настрояў (тое ж самае і ў гэтым годзе – 25 сакавіка, прапановы супрацоўніцтва з Лукашэнкам, падтрымка расейскай палітыкі ў Беларусі і г.д.). Мілінкевіч аказаўся значна больш плывучым, чым Казулін, які, трапіўшы з ходу ў маскоўскую палітыку, відаць, па прасталінейнасьці сваёй, ня ведаў, што пасьля выкананьня працы, лубянцы ніколі не ўзнагароджваюць „працоўных энтузіястаў", а выкідваюць іх прэч, пакідаюць на волю лёсу альбо зьнішчаюць (гледзячы, што хто рабіў).

Сумнае ў гэтых гісторыях яшчэ й тое, што, трапіўшы ў турму, такія беларусы ніколі не разумелі, чаму яны туды патрапілі, а, выйшаўшы з турмы, ня здольныя былі зрабіць рэальных высноваў. Бо, паўтараю, разуменьне рэчаіснасьці і ўлучэньне ў нацыянальную палітыку прыходзіць не ад розуму і не ад інфармацыі, а ад нацыянальнай сьведамасьці.

Коратка пра ідэалёгію падстаўной апазыцыі. Яе ідэалёгія ёсьць „непрадрашэнства" (мабілізацыя розных пратэстных сілаў толькі на бліжняй мэце). Непрадрашэнства як тактычная імпэрская ідэалёгія была распрацавана расейскімі дэмакратамі-шавіністамі яшчэ ў пэрыяд паміж 1-й і 2-й Сусьветнымі войнамі. Рускія эмігранты імкнуліся аб'яднаць усіх уцекачоў з СССР на барацьбу з бальшавізмам, не вызначаючы (не предрешая), што будзе пасьля перамогі. У той жа час погляды антыбальшавікоў-расейцаў і антыбальшавікоў украінцаў, беларусаў, грузінаў, армянаў, эстонцаў і г.д. на тое, што будзе з пасьлябальшавіцкім СССР, істотна розьніліся. „Не предрешая", рускія „дэмакраты-эмігранты" хацелі загрэбсьці жар чужымі рукамі. Разам расправіцца з бальшавізмам, а потым ужо ў сваёй „единой и неделимой" разьбірацца з народамі.

Сутнасьць беларускай драмы добра вядомая – гэта імкненьне імпэрскай Расеі падпарадкаваць і захапіць Беларусь, выкарыстоўваючы антыбеларускі рэжым Лукашэнкі (які Масква ж і стварыла). І што цікава, Масква гаворыць пра свае намеры адкрыта, камуфлюючы толькі для выгляду сваю агрэсіўную пазыцыю разважаньнямі пра „інтэграцыю", „увядзеньнем расейскага рубля" на Беларусі, стварэньнем „союзного государства" і таму

падобнай эўфэмістычнай лухтой. Але псэўдаапазыцыя зусім не „змагаецца” з палітычнай агрэсіяй Расеі, з пагрозай незалежнасьці Беларусі, вынішчэньнем беларускай культуры і беларускага нацыянальнага жыцьця. Яны выступаюць толькі супраць дыктатуры Лукашэнкі. Яны змагаюцца за правы чалавека пад акупацыяй (а не супраць акупацыі). І нават езьдзяць пры гэтым у Маскву па „дапамогу”. Маўляў, давайце звалім Лукашэнку, а што будзе потым – потым і разьбярэмся. Што „потым”, ніхто зь іх і ня думае, бо Масква яшчэ ня вырашыла. Нават само „непрадрашэнства” тут фальшывае і несамастойнае, пазыцыя поўная абсурду і імітацыі.

Усё нібыта будуецца на антылукашызме, на бліжэйшай задачы, на змаганьні не з ворагам, а з інструмэнтам ворага (бо лукашысцкі рэжым ёсьць інструмэнтам антыбеларускай палітыкі).

Захад, як і ў XX стагоддзі, заўсёды падтрымліваў непрадрашэнства расейскага імпэрыялізму, этнацыду беларусаў, палітычнай агрэсіі Расеі – сутнасць канфлікту ён ва ўпор ня бачыў і не хацеў бачыць, бо гэта не адпавядала ягоным інтарэсам. Непрадрашэнская квазіапазыцыя выгадная і Захаду, і Маскве.

Гэтакую расейска-лубянскую тактыку добра разумелі на Беларусі нацыянальныя палітыкі і ў прыватнасьці Беларускі Народны Фронт. За часы змаганьня з камунізмам расейска-лубянская агентура таксама лезла ў Фронт і імкнулася пасадзіць усіх на непрадрашэнскага каня. Маўляў, трэба зваліць КПСС, а потым будзем гаварыць пра суверэнітэт, бо трэба, маўляў, усім аб’яднацца супраць таталітарызму і ня трэба „выпячивать сейчас белорусский язык”, „ради единства всех сил” і г.д.

Але тады ў іх гэты дохлы нумар не прайшоў, мы павытурвалі ўсіх тых Якавенак, Акулавых, Жураўлёвых і іншых разам зь іхным „единством сил”, бо разумелі, што абазначае для беларусаў уся гэтая прымітыўная дэмагогія. У выніку мы спынілі дзейнасьць КПСС і здабылі незалежнасьць нягледзячы на тое, што ў тых нашых умовах гэта межавала з цудам.

Беларусам трэба добра разумець, што ў кантэксьце нацыянальнага змаганьня і Адраджэньня Беларусі раскол Беларускага Народнага Фронту „Адраджэньне”, спакуса на грошы ды на гранты часткі фронтаўскіх людзей, прыняцьця імі дэмагагічнага лёзунга „адзінства ўсіх сілаў” на пазыцыях „непрадрашэнства” – усё гэта было якраз той здрадай, якая вызначыла на сёньняшні дзень нікчэмны нацыянальны лёс Беларусі, стан балючасьці пэрманэнтнага сораму за тое, што адбываецца.

Тым, хто аналізуе падзеі, варта памятаць аксіёмы і тэарэмы, даказаныя вопытам. Людзі, якія прыходзяць у нацыянальную палітыку, у агульную нацыянальную справу, могуць толькі аддаваць, ахвяравацца сваім часам, сваёй сілай і інтэлектам, сваімі сродкамі, сваёй працай. Іншага тут ня можа быць. Нацыянальная дзяржава, нацыянальная свабода ствараліся толькі такімі людзьмі і толькі такім спосабам. Выключэньняў няма. Каб атрымаць ураджай, трэба аддаваць і ведаць булучыню. Затое, калі прыходзіць ураджай (вольная нацыянальная дзяржава), кожны атрымлівае гарантыі і магчымасьці (у тым ліку і тыя, што не давалі).

Людзі, што хочуць зарабіць, мець выгаду на нацыянальнай палітыцы, на змаганьні за волю ды на адраджэньні – паразіты, патэнцыяльныя карупцыянэры. Гісторыя посткамунізму і посткаляніялізму гэта яскрава ілюструе (я не кажу ўжо пра Афрыку).

Ёсьць шлях да волі і незалежнасьці, Гэты шлях ляжыць адначасна праз галаву і сэрца. Беларусы яго альбо пройдуць – альбо ня пройдуць. Будуць – альбо ня будуць. Я думаю – будуць, бо йдзем. Засталося толькі прайсьці.

Зянон Пазьняк

Старшыня Беларускага Народнага Фронту „Адраджэньне” і Кансэрватыўна-Хрысьціянскай Партыі – БНФ

10 чэрвеня 2007 г.

ЗЯНОН ПАЗЬНЯК: „У ТУЮ НОЧ КІРАВАЎ „АПЭРАЦЫЯЙ” ЛУКАШЭНКА”

11 красавіка 1995 году дзевятнаццаць дэпутатаў Апазыцыі БНФ у Вярхоўным Савеце 12 скліканьня абвясьцілі галадоўку, пратэстуючы супраць прапанаванага прэзыдэнтам Аляксандрам Лукашэнкам рэфэрэндуму аб скасаваньні Бел-Чырвона-Белага Сьцягу і Гэрбу „Пагоня” як дзяржаўных сымбаляў, скасаваньні статусу беларускай мовы як адзінай дзяржаўнай мовы, эканамічнай інтэграцыі з Расеяй і праве прэзыдэнта распускаць парлямэнт. Пасьля абвяшчэньня галадоўкі, калі дэпутаты БНФ селі каля трыбуны, большасьць дэпутатаў ВС не прагаласавалі за прапановы Лукашэнкі. Аднак ўначы 12 красавіка ў Авальную залю былі ўведзеныя войскі; людзі ў чорных масках (падразьдзяленьне КДБ „Альфа”) зьбілі дэпутатаў і выцягнулі іх з будынку. На сувязі з Нью-Ёрку – старшыня Апазыцыі БНФ у ВС 12 скліканьня Зянон Пазьняк.

(Навумчык:) Спадар Зянон, у нашай гутарцы я хацеў бы адысьці ад храналёгіі, бо пра падзеі ў ноч з 11 на 12 красавіка шмат напісана і, напэўна, будзе напісана яшчэ болей. І ўсё ж, перш чым перайсьці да аналізу, хацеў бы запытацца вось пра што. 18 ліпеня 1995 года ў Кіеве, пад час пахаваньня Патрыярха Уладзімера, спэцназ жорстка зьбіў удзельнікаў жалобнага шэсьця. Але труну ўдалося апусьціць у зямлю, бо вакол стаялі дэпутаты Вярхоўнай Рады, і ніводзін з міліцыянтаў, спэцназаўцаў не пасьмеў ударыць лідэра апазыцыі Вячаслава Чарнавіла. У красавіцкую ноч у Авальнай залі Вам дасталася больш за астатніх. Кажу гэта як сьведка, бо Вы сядзелі перада мной і я, перш чым мяне выцягнулі, пасьпеў пабачыць, як адзін ў чорнай масцы з разьбегу стукнуў Вас нагой у грудзі, а другі пачаў

Галадоўка дэпутатаў Апазыцыі БНФ у Вярхоўным Савеце (1995 г.).

выціскаць вочы. Вы маглі ўявіць, што супраць Вас, супраць дэпутатаў будзе прыменена грубая фізычная сіла?

(Пазьняк:) „Я ўявіць такое ня мог. Але гэта навяло мяне на думку, што істоты ў масках былі чужыя ў Беларусі людзі. Цяпер, праўда, афіцыйна, з выступу генэрала КДБ Кеза ў Вярхоўным Савеце вядома, што ў тую ноч на нас напалі батальён спэцназу ў 600 чалавек, і група КДБ „Альфа”. Але я і цяпер не выключаю. што там маглі быць спэцыяльныя людзі з Масквы. Другая думка, якая прыходзіць – што магла быць спэцыяльная рэкамэндацыя Лукашэнкі – „Даць і не цырымоніцца!” Наколькі я ведаю ягоную адвечна пакрыўджаную душу, сузіраньне на маніторы сцэны, як нас бьюць і зьневажаюць, было для яго незабыўнай асалодай і хвілінай шчасьця. У гэты момант ён мог,

напэўна, адчуць сябе „вялікім”. І трэці фактар. Была глыбокая ноч. У зачыненым памяшканьні нападнікі былі бяз сьведак і з гарантаванай індульгенцыяй. Гэта паспрыяла праяўленьню цёмных інстынктаў. А з падзеямі ў Кіеве тут – няма параўнаньня”.

(Навумчык:) Канешне, можна ўявіць, што гэтыя трэніраваныя шэсьцьсот чалавек маглі зрабіць з дзевятнаццацьцю дэпутатамі. З другога боку – чыста тэхнічна, пры жаданьні яны маглі і не зьбіваць, а проста вынесьці дэпутатаў з Авальнай залі. Але зьбівалі ў залі, зьбівалі, калі цягнулі па фае і па лесьвіцы, і ў „варанкі” закідвалі галавой наперад. Усё гэта зафіксавана судмедэкспэртызай і сьледзтвам. Зразумела, што дзейнічалі ў дакладнай адпаведнасьці з загадам. Якая была мэта такіх дзеяньняў (не забіць, але моцна зьбіць)?

(Пазьняк:) „Не сумняваюся, што тут было асабістае ўказаньне Лукашэнкі, які прысутнічаў у тую ноч ў Доме ўраду і кіраваў „апэрацыяй”. Тут ён увесь як у люстэрку. Мы яго добра ведаем яшчэ па футбольных трэніроўках, калі ён ашалела ганяўся па полі за Юрыем Беленькім. Для людзей такога тыпу псыхікі важна было засьведчыць, што ён нас не паважае і ў грош ня цэніць. Гэтым ён пасылаў нам сваё паведамленьне, маўляў, вы – ніхто і нішто. І гэта ўзьвялічвала яго ва ўласных вачох. Адным словам, звычайная банальшчына вялізарнай улады і маленькага чалавека”.

„Грамадзтва не было нацыянальным”

(Навумчык:) Адразу пасьля гвалтоўнага спыненьня галадоўкі Васіль Быкаў заявіў па Свабодзе, што з гэтага моманту ў „краіне закіруе прэзыдэнцкая хунта”. Але факт застаецца фактам: грамадзтва – ва ўсялякім разе, большая яго частка, – абыякава паставілася да гэтай падзеі.

(Пазьняк:) „Таму што беларускае грамадзтва на той час (і тым больш – цяпер) у большасьці сваёй не было яшчэ нацыянальным грамадзтвам. Гэта было тыповае савецкае грамадзтва, якое рэагавала на ўсё адпаведным савецкім чынам. Калісьці студэнтам я жыў на кватэры ў аднаго добрага чалавека, вайсковага старшыны. Ён выхоўваў свайго малалетняга сына дзягай і адной фразай: „Нікуда не лезь і нічаво ня дзелай”. Вось вам квінтэсэнцыя савецкіх грамадзкіх паводзінаў – галаву ў пясок, і мяне не датычыць. Што да некаторых псэўдаапазыцыйных дзеячоў, дык яны альбо тады былі ў хунце, падтрымлівалі Лукашэнку ў гэтай гнюснай справе, альбо, ў лепшым выпадку, маўчалі. Гэта прэм’ер Чыгір, Ганчар, Булахаў, Лябедзька, міністры Лявонаў і Марыніч, Фядута і іншыя. Усе яны ціха маўчалі і ціха радваліся. Хаця, павінен сказаць, тады іхняя роля была больш прыстойная, чым цяпер.

(Навумчык:) Некаторыя заходнія газэты на наступны дзень выйшлі з рэпартажамі на першых палосах. Выказаў пратэст Дзярждэпартамэнт ЗША. Група літоўскіх дэпутатаў выказала пратэст. Але – толькі група, не парлямэнт. І давайце прызнаем, што міжнароднай рэакцыі – той, на якую магла разьлічваць апазыцыя – не было. Чаму, як Вы мяркуеце?

(Пазьняк:) „На той час Захад не лічыў Лукашэнку дыктатарам і думаў, што ў Беларусі ёсьць нейкая квазідэмакратыя. Падзеі ў Беларусі ў ноч на 12 красавіка ня ўкладваліся ў іхнія заходнія мазгі. Яны ня ведалі, як сябе паводзіць. Ведаеце, гэта як сабака, якому на сьлед махоркі насыпалі – ён і разгубіўся. Што датычыць Летувы, дык тут усё звычайна. Калі мы, беларускія дэпутаты, па просьбе Ландзбергіса сядзелі ў ягоным кабінэце ў Вільні ў Вярхоўным Савеце і чакалі савецкіх танкаў, каб быць сьведкамі магчымых падзеяў, – гэта для іх было адно. А калі войскі ўварваліся ў Вярхоўны Савет у Менску , і зьбілі нас, беларускіх дэпутатаў – гэта ж ужо другое. Чаго ж тут зьдзіўляцца? Я ўжо не кажу ўвогуле пра нашую падтрымку тады іхняй незалежнасьці. Цяпер яны мяне ўжо не пазнаюць. Але ўсё гэта, як кажуць, старое, як сьвет".

„Вялікае трымаецца на вялікім"

(Навумчык:) Дзевятнаццаць дэпутатаў Апазыцыі БНФ спрабавалі супрацьстаяць рэфэрэндуму, які потым шмат кім быў ацэнены як „нацыянальная ганьба", пасьля якога этап нацыянальнага Адраджэньня быў спынены. Аднак нядаўна ў „Нашай Ніве" была выказана думка, што ня ўсё так трагічна, што „працэс разьвіцьця культуры і мовы набыў натуральны характар" (гэта значыць, разьвіваецца і без дзяржаўнага спрыяньня), а „сёньняшняя беларуская культура – гэта сучасная дынамічная культура, збудаваная, напрыклад, на такіх кітах, як «ARCHE», Глёбус і Інтэрнэт". Вы згодны з такімі аптымістычнымі ацэнкамі?

(Пазьняк:) „Усё гэта можна ўспрыняць толькі як жарт, асабліва пра „кітоў”. Калі плююць у твар – ня трэба прыкідвацца, што дождж ідзе. Гэта нейкі мазахізм, збочанасьць у мазгах. Дарэчы, беларуская культура трымаецца на Купалу, на Коласе, на Быкаве, на Багдановічы, на Барадуліне, Разанаве, Бураўкіну, Някляеве... Словам, вялікае трымаецца на вялікім, трывалае – на трывалым, нацыянальнае – на нацыянальным. Шчыра кажучы, мяне часам палохае гэтая багемнасьць, гэтая другаснасьць думаньня сярод чумы. У такіх выпадках часам да болі ў душы адчуваю, што не хапае Быкава.

„Выпраўленьне дэфармацыі трактуюць як радыкалізм”

(Навумчык:) Сярод пытаньняў, вынесеных Лукашэнкам на рэфэрэндум 1995 году, галоўнымі ўяўляліся статус беларускай мовы як адзінай дзяржаўнай і эканамічная інтэграцыя з Расеяй. Шэраг сёньняшніх апазыцыйных палітыкаў закідаюць пэрсанальна Вам папрок, што ў пачатку 90-ых была зробленая галоўная памылка – а менавіта, што гаварылася пра неабходнасьць беларусізацыі. І што ня варта было казаць ні пра мову, ні пра ўзаемаадносіны за Расеяй...

(Пазьняк:) Цяперашнія так званыя апазыцыйныя палітыкі ў той час – у 90-ых гадах - былі альбо ў стане намэнклятуры і выступалі супраць Беларускага Народнага Фронту, альбо сядзелі на кухні і „ні ў што не ўмешваліся”. Мне шкода часу камэнтаваць іхныя кухонныя разважаньні. Гэта вечны маргінэз. І вечнае аматарства, нават калі ім займаецца агентура.

Палітычная барацьба заснаваная на жорсткіх правілах – дэкляруецца ідэя і мэтады яе ажыцьцяўленьня. Толькі гэтыя дзеяньні зьбіраюць прыхільнікаў і арганізуюць сілу. Сілай можна перамагчы. Альбо – саступіць іншай сіле. І вось тады на стадыёне зьяўляюцца мудрацы – аматары, кухонныя палітыкі, якія кажуць, што сьвечку трэба ставіць пад стол, што трэба „прыкінуцца шлангам” і павесьці

за сабой народ. А потым, прывёўшы, сказаць: „Стой, кругом! Крокам руш!”.Такое вось паняцьце. Глупствы такога кшталту гучаць увесь час. Яны несьмяротныя, як несьмяротныя дурні.

Нядаўна ў Менску два арыгіналы кухоннай думкі на поўным сур'ёзе прыкінуліся сьвяцейшымі за Лукашэнку (ўсё згодна з „тэорыяй шлангу”) і абвясьцілі мітынг „едіненія” з Расеяй, пад Бел-Чырвона-Белым Сьцягам і расейскім трыкалёрам. На мітынг прыйшло тры з паловай чалавекі. Але ніякіх высноваў са сваіх дзіцячых разважаньняў гэтая публіка, натуральна, ня робіць. Яны спэцыялізуюцца па тэме : даваць парады „мінуламу” Пазьняку і шукаць памылкі.

Дарэчы, пра „памылкі”. І праўда пра Чарнобыль, і праўда пра Курапаты, і галоўнае – Незалежнасьць Беларусі сталі магчымымі толькі таму, што БНФ, найперш – дэпутацкая Апазыцыя БНФ у Вярхоўным Савеце – не нарабілі памылак. На вайне бывалі перамогі авангарду на полі бою. Але не было яшчэ такога выпадку, каб палітычны, грамадзкі авангард і 8 адсоткаў дэпутатаў у парлямэнце легальнымі, палітычнымі, парлямэнцкімі сродкамі выйгралі бітву за Незалежнасьць. Выйгралі таму, што дзейнічалі разумна, дакладна, сьмела і рашуча. І галоўнае – не зрабілі ніводнай памылкі! Любая памылка ў той сытуацыі магла б абярнуцца паразай. Масква гэта разумее. Таму скрыгоча зубамі пра „памылкі „ бясконца. Ня ведаюць, за якое месца нас укусіць.

(Навумчык:) Але трэба прызнаць, што цяпер ўсё часьцей пра нацыянальную ідэю гавораць нават тыя, хто раней яе ігнараваў. Праўда, часта – без акцэнтаваньня на праблемах беларускай мовы і нацыянальнай культуры...

(Пазьняк:) „Нацыянальная ідэя мае два галоўныя грамадзкія складнікі. Першы і першасны складнік – нацыянальная мова. Другі – нацыянальная незалежнасьць дзяржавы. Адмаўленьне ад галоўных складнікаў нацыянальнай ідэі могуць патрабаваць альбо круглыя дурні, альбо ворагі. Кухонная „тэорыя шлангаў” сюды не

падыходзіць. Першасным мэтадам ажыцьцяўленьня нацыянальнай ідэі ёсьць унівэрсальная ідэалёгія нацыянальнага адраджэньня, якая палягае ў неабходнасьці адраджэньня ўсяго таго, што было разбурана акупантамі і дэфармавана імпэрцамі. Без адраджэньня разбуранага, без папраўкі дэфармаванага – нацыянальная ідэя ня будзе мець ні грамадзкай, ні электаральнай базы.

Чужая імпэрская прапаганда супрацьпастаўляе Адраджэньню пазыцыю „статус кво", якая накіраваная на замацаваньня вынікаў акупацыйнай палітыкі ў якасьці сацыяльнай нормы, на якую мусіць абапірацца ўсялякае праўнае і грамадзкае дзеяньне. Зьмяненьне дэмаграфічнай сытуацыі ў выніку генацыду, зьнішчэньне беларускай школы, забарона беларускай мовы, русыфікацыя, – усё гэта прадстаўлялася рускімі камуністамі і імпэрцамі усіх масьцяў як існуючая норма грамадзтва. Як існуючае дэ-факто. А яно так і было.

Грамадзкая дэфармацыя – вынік антыбеларускай палітыкі – прадстаўлялася як „статус кво", на падставе якога мусіў бы і далей існаваць народ. Усялякая спроба выпраўленьня дэфармацыі трактавалася імпэрцамі як радыкалізм, экстрэмізм, парушэньне парадку, гвалт над грамадзтвам і гэтак далей.

Агрэсіўнасьць пазыцыі „статус кво" вынікае зь яе імпэрскай антыбеларускай сутнасьці Усе антынацыянальныя, так званыя „агульнадэмакратычныя" і прамаскоўскія групы стаялі і стаяць на пазыцыі „статус кво". З гэтай жа пазыцыі вынікае і кухонная філязофія „прыкідваньня", патрабаваньне „не выпячвацца з нацыянальнай ідэяй, з беларускай мовай" і гэтак далей. Усё гэта гучыць часам камічна, але ня выглядае, аднак, такім ужо і сьмешным, бо адлюстроўвае выразную антыбеларускую пазыцыю, выяўленую ў дэмагагічнай і бесталковай форме".

Сяргей Навумчык (радыё Свабода)

ПАРАД ХАЛУЙСТВА. 2007

Нешта функцыянеры псэўдаапазыцыі ў апошні час пачалі больш узмоцненна поўзаць перад Масквой. Аж у грудзі сябе б'юць і гучна крычаць: „Халуй я, халуй, вы что не слышыце!?"

Першым узвысіў свой голас вышэй звычайнага М. Марыніч. З групай расейцаў і немцаў ён падпісаў „стратэгію для Беларусі", якую фінансаваў Аўстрыйскі Банк. Там напісана: „**Будучыня Беларусі павінна стаць сумесным эўрапейска-расейскім праектам ...Прыярытэтнымі павінны стаць эканамічныя інтарэсы як Расеі, так і Эўразьвязу...**"

Ну як вам? Новае слова „ў барбе". Далей яшчэ цікавей:

„**Праграма рэформаў павінна безумоўна адлюстроўваць той факт, што новыя кіруючыя эліты будуць захоўваць расейскія стратэгічныя інтарэсы, а таксама што праэўрапейская пазіцыя ў Беларусі цалкам супадае са спэцыяльнымі адносінамі з Расеяй. Пакуль Расея будзе давяраць „прарасейскасьці" кіруючых элітаў у краінах, якія складаюць стратэгічны пояс вакол яе, датуль палітычныя і эканамічныя рэформы або шчыльныя адносіны з эўрапейскімі рынкамі ня будуць нікога раздражняць."**

Вось так. У Беларусі гарбатата й магіла ня выправіць.

(**http://www.bielarus.net/archives/ 2007/02/14/1047),**

(http://www.bielarus.net/archives/ 2007/02/07/1038)

Неўзабаве два вялікія „апазыцыянеры" і непрымальнікі мовы рускі генэрал В.Фралоў і А.Скрабец 2-га красавіка „арганізавалі" мітынг „единенія с Россіей". Адзінаццаць гадоў таму тысячы мінчанаў вышлі ў гэты дзень на вуліцы супраць гэтага „единенія", моладзь білася з амонам (калі хто памятае Вясну-96). І вось ў 2007 пад выглядам „апазыцыі" вылезьлі Скрабец з Фраловым (вылезьлі б яны ў 96-м !). На мітанг, праўда, ніхто не прыйшоў. Гэта ж Беларусь. (У Польшчы прыйшлі б і набілі морду.)

А недалей як учора (13 красавіка) распрануўся яшчэ адзін падстаўны „апазыцыянер" – А. Мілінкевіч. Гэты паехаў у „горад Скарыны" Піцер і

сказаў рускім „таварышчам”: **„Сярод сур`ёзных дэмакратычных лідэраў нашай краіны няма і не будзе антырасейскіх палітыкаў” „Вельмі важна, каб у Расеі ведалі аб тым, што беларускія дэмакратычныя сілы – гэта не антырасейскія сілы”.** Гэтага яму здалося яшчэ мала і ён дадаў пра нафта-газавы-канфлікт: маўляў, **беларуская улада, якая доўга атрымлівала прэфэрэнцыі, у выніку „аказалася няўдзячнай і стала выступаць супраць Расеі. Мне за гэта сорамна”.**

Камэнтаваць тут няма чаго. Гэты пераплюнуў нават незабыўнага Ганчарыка (якога таксама падбіралі ў Маскве).

Масква, відаць, паставіла вельмі жорсткія ўмовы сваім спаборнікам, што тыя гатовыя сабе насы паразьбіваць, прысягаючы. Можа ўсё ж вырастуць новыя людзі, што без ваганьня стануць пад наш сьвяты беларускі Бел-Чырвона-Белы Сьцяг і зьмятуць гэтыя бурбалкі!

Зянон Пазьняк

ІДУЦЬ НАПРАЛОМ І ПАЛЯЦЬ АГЕНТУРУ

Травень для беларусаў пачаўся халодным ветрам з боку Расеі і чарговымі скокамі псэўдаапазыцыі на бангалёрскім сабачніку. 1 траўня там забраліся зябкія і нешматлікія групы левых. Яны, мабыць, наслухаліся перманэнтнай дэмагогіі Хадыкі, які ў чарговы раз пераконваў усіх, што бангалёрскае балота – „гэта сьвятыня для беларусаў”. Назіралася чарговая спроба зганьбіць наш нацыянальны Бел-Чырвона-Белы Сьцяг, зь якім па сабачніку паслухмяна бадзяліся некаторыя асобы, не заўважаныя раней ў адраджэнскай дзейнасьці.

Папярэднім актам блюзьнерства быў „мітынг” з трох з паловай узельнікаў, які наладзілі на Бангалёры 2 красавіка „апазыцыянэры” Фралоў і

Скрабец. Сьвяткуючы рэжымны „день единенія Беларусі і Расеі”, гэтыя цемрашалы вывесілі побач імпэрскі трыкалёр Расеі і наш Бел-Чырвона-Белы Сьцяг. Правакацыя, як памятаем, правалілася. Грамадзтва высьмеяла „абаронцаў Расеі ад няўступлівага Лукашэнкі”.

2 траўня ў залежных і „незалежных” СМІ РБ грымнула сэнсацыя. Палатнік-спарцмэн Ул. Парфяновіч і лукашыст са стажам Л. Сініцын выступілі з „Мінскім маніфэстам беларуска-расейскага яднаньня”. У „маніхвэсьце” запісныя „апазыцыянэры” заклікалі Беларусь ўступаць ў склад Расеі на правах суб’екта фэдэрацыі, прыняць расейскі рубель, аддаць Расеі нашы нафтаправоды. Адным словам, прагучалі не намёкі ў тупым фралоўска-скрабецкім стылі, а адкрыты выступ за ліквідацыю Беларускай Дзяржавы.

Трэба прызнаць, што гэты выступ быў старанна падрыхтаваны „Нар. Воляй” і іншымі „незалежнымі” задоўга да акцыі 2 траўня. Парфяновіча гэтыя СМІ даўно ўжо прадстаўляюць у амплуа палымянага патрыёта Беларусі, услаўленага галадоўшчыка (памятаеце, як ён з Фраловым і іншымі галадаў на кватэры каля лядоўні колькі гадоў таму?). У Сініцына апошнім часам бралі вялікія інтэрв’ю, дзе дэманстравалі яго як мудрага палітыка, прыстойнага чалавека і апазыцыянэра. Яны, мабыць, лічылі, што беларусы забыліся, што такое ёсьць гэты Сініцын.

Л. Сініцын – верны служка антыбеларускага рэжыму, пэўны час быў начальнікам „адміністрацыі прэзыдэнта”. У Вярхоўным Савеце менавіта Сініцын выступіў з ініцыятывай правядзеньня антыканстытуцыйнага рэфэрэндуму 1995 г., пасьля якога пачалося зьнішчэньне ўсяго беларускага. Сініцын камандваў злачыннымі дзеяньнямі ў ноч з 11 на 12 красавіка 1995 г., калі спэцназ зьбіваў дэпутатаў Беларускага Народнага Фронту, якія абвясьцілі галадоўку пратэсту ў парляманце супраць парушэньняў Канстытуцыі. І вось цяпер дзьве гэтыя ўшчэнт адыёзныя асобы раскрыліся. Кантора спаліла іх усьлед за Фраловым і Скрабцом. У іншай краіне на іх паказвалі б пальцам на вуліцы, гукаючы „здраднікі!” А тут яны прэтэндуюць на нейкую дыскусію і рэспэкт. Генэрал Валера Фралоў разам з паплечнікам па

сацыялізму Каралём нават выязджаў на 1 мая ў Варшаву. Там гэтая публіка маршыравала па вуліцах Варшавы з мясцовымі левымі, прадстаўляючы „беларускую дэмакратыю”.

Чаму ўсё так? Чаму апошнім часам расчынена столькі куфэркаў гэбоўскіх таямніцаў? Чаму „спаленыя” (раскрытыя) лубянскія агенты, якія яшчэ нядаўна насілі вянцы „абаронцаў Беларусі”? А таму, што Масква пайшла напралом. Пуцінскі Крэмль ня мае магчымасьці на больш тонкія гульні. Да выбарчай вясны 2008 г. засталося надта ж мала палітычнага часу. Трэба сьпяшацца, трэба захопліваць Беларусь. Таму ў адкрытую мабілізавана ўся агентурная публіка – усе гэтыя балотныя дэмагогі, паны-спарцмэны, салодкагалосыя і гутаперчавыя. Яны клянуцца ў любові да „русского языка і всего русского”, запрашаюць з нацыянальнай сымволікай на ганебны бангалёрскі сабачнік, гукаюць пра „правы чалавека” і адначасовае „зьбліжэньне з уладамі” (якія парушаюць гэтыя правы). Ім не патрэбная лёгіка, яны ўпэўнены, што так лепш. Спыніць гэтую публіку можа толькі сіла праўды і Народнай Салідарнасьці. Беларуская моладзь урэшце павінна адвярнуцца ад гэтых здраднікаў-наймітаў, што служаць нашым ворагам, і ісьці шляхам сапраўднага (а не падстаўнога, псэўдаапазыцыйнага) Адраджэньня.

Юрка Марозаў

„ЛІДАРЫ” І „ІНШЫЯ” Ў МАСКВЕ

18-га чэрвеня, як звычайна (і як заўсёды) прамаскоўская „апазыцыя” прыехала зь Менска ў Маскву. Сустракаліся з маскоўскімі „дэмакратамі” (маргінальная група Нямцова), размаўлялі там з маскоўцамі як „дэмакратычна” лепш інтэграваць Беларусь у Расею. На сустрэчы („канфэрэнцыі”) прысутнічаў цяпер ужо легальна вядомы рускі шпіён Суздаль-

цаў (якога нават Лукашэнка дэпартаваў зь Беларусі за шпіёнскую дзейнасьць). Суздальцаў сказаў, што з боку беларускіх таварышаў гэта „абсалютна трапны палітычны крок". „Зьяўленьне маніфэсту Сініцына – Парфяновіча (аб уваходжаньні Беларусі ў Расею – *АМ*) было першай прыкметай таго,– сказаў шпіён, што людзі зразумелі – зьявіўся вакуўм. Так што тут беларускія дэмакраты паступаюць абсалютна правільна".

На сустрэчы зафіксаваны дзяжурныя імёны: былы міністар эканомікі ва ўрадзе Расеі Яўген Ясін, дэпутат Дзярждумы Ўладзімер Рыжкоў, палітолаг Сяргей Маркаў, партыйныя лідэры – Мікіта Бялых, Анатоль Лябедзька, Сяргей Калякін ды іншыя (Шкада, што „іншых" не называюць, бо і „ншыя" ды „сарамлівыя" там таксама ёсьць.)

Партыйныя лідары і „іншыя" прывезьлі на спатканьне нават аб'яднаўчую паперчыну зь Беларусі. На што шпіён Суздальцаў адзначыў, „што ўпершыню на такую сустрэчу зь Менску прывезьлі падрыхтаваны дакумант. Гэта канцэпцыя беларуска-расейскіх дачыненьняў, падрыхтаваная аб'яднанымі дэмакратычнымі сіламі. Дакумант распрацоўвалі Яраслаў Раманчук і Аляксандар Дабравольскі... Гэта канцэптуальны дакумант у справе беларуска-расейскай інтэграцыі,"– сказаў Суздальцаў.

„Палітоляг і аглядальнік" Валер Карбалевіч таксама ўдзельнічаў у гэтай „канфэрэнцыі", ён таксама пацьвердзіў працяг справы Аляксандра Рыгоравіча і, як заўсёды глыбокадумна заўважыў:

„Паколькі на афіцыйным узроўні беларуска-расейскія дачыненьні зайшлі ў тупік, дык некаторыя палітычныя, грамадзкія сілы спрабуюць неяк вывесьці сітуацыю з тупіка."

19-га чэрвеня ў Маскве адбылося падпісаньне дамовы паміж здраднікамі з АГП і маскоўцамі пра сталае супрацоўніцтва. Сустаршыня Палітрады „аб'яднаных дэмакратычных сілаў" Беларусі

Анатоль Лябедзька так тлумачыць неабходнасьць маскоўскай імпрэзы:

„Натуральна, што аб’ яднаным дэмсілам трэба весьці замежнапалітычную дзейнасьць ня толькі на Захадзе, але і на Ўсходзе. Трэба ж быць рэалістамі. Дыскусія атрымалася карысная. Было шмат мэдыяў, пяць тэлевізійных камэраў.”

Пяць тэлевізійных камэраў – гэта, канешне, вялікі прарыў у палітыцы, можна сказаць „грант-прарыў”, грантыёзны прарыў. Шкада толькі што не паказалі „іншых” здраднічкаў – яны ж таксама прарваліся.

Адам Мікша

(Паводле Радыё Свабода)

P. S. Калі хто па прывычцы ня можа паверыць у такую інфармацыю, запрашаем паглядзець старонку Радыё Свабода (панядзелак, 18 чэрвеня 2007, 16:14). Там ўсё напісана па ўсіх правілах паліткарэктнасьці, якой мы, прымаючы пад увагу мярзотнасьць інфармацыйнай зьявы, тут ня ўлічваем.

„АЛЕ ПРАЙДЗІСЬВЕТ!”

22 красавіка 2007 г. Аўстрыйская газэта „Die Presse” піша пра чарговы візыт М. Марыніча ў Вену. Гэтым разам „апазыцыянэр” з РБ выступаў на круглым стале ў венскім Інстытуце імя Рэнэра. Газэта цытуе Марыніча, які сказаў: „Беларусь стаіць на ўскрайку бездані”. Потым распавядае пра „героя”: „Гэта М. Марыніч, экс-кандыдат на прэзыдэнта, якога А. Лукашэнка шмат гадоў трымаў у турме” (вось як аказваецца). Марыніч казаў прафэсуры за сталом, што Беларусь ужо банкрут. Што раней краіна трымалася толькі дзякуючы таннаму расейскаму газу і дапамозе Расеі.

Расея забясьпечвала 41% беларускага дзяржбюджэту. За апошнія гады Беларусь атрымала ад Расеі 50 мільярдаў даляраў. Цяпер, у сувязі з адмовай Расеі даваць танны газ Беларусь апынулася „на ўскрайку бездані”. Нават аўстрыякі, паслухаўшы Марыніча, напісалі ў сваёй газэце: „Крыху наіўна прагучаў заклік апазыцыйнага палітыка, каб Эўразьвяз разам з Расеяй выпрацаваў стратэгію вываду Беларусі на дэмакратычны шлях”.

Наш камэнтар: Дык вось як, аказваецца. Не Расея на працягу шэрагу гадоў нашай незалежнасьці рабавала нашу краіну, выкарыстоўваючы рэжым унутранай акупацыі і прамаскоўскіх васалаў кшталту намэнклятурнага генія і „апазыцыянэра” Марыніча. Гэта наш народ, аказваецца, жыў за кошт Расеі. Паводле Марыніча, беларусы масава гультайнічалі, а калі скончылася расейская газавая любоў, то раптам апынуліся на ўскрайку бездані. Але прайдзісьвет! Ён зьбянтэжыў нават аўстрыякаў сваім заклікам дэмакратызаваць Беларусь пуцінскай Расеяй.

Валеры Буйвал

„ІЗНОЎ ПІЛІКАЕ ЗНАЁМАЯ ШАРМАНКА”

Дарагія беларусы, маладыя патрыёты, не хадзіце на бессэнсоўныя маршы за правальнай гэбоўскай агентурай!

19 чэрвеня ў паштовыя скрынкі грамадзянаў сталіцы былі раскіданы газэткі-лісткі пад тытулам „За свабоду!” (надрукаваныя ў друкарні „Нева” у Пецярбурзе). „Русскіе товарішчі” аказалі друкарскую дапамогу „вялікім менскім барацьбітам за дэмакратыю і хутчэйшую, чым з Лукашэнкам, інтэграцыю Беларусі ў Расею”. Мяркуючы па назову газэткі „вялікія барацьбіты” шыхтуюцца вакол Мілінкевіча. Але паводле іхных прозьвішчаў зразумела, што гэта ўсё тая ж грантаўская каманда з „Хартыі-97”. Цытуем з газэткі (на мове арыгі-

налу) „барацьбіта” Д. Бандарэнку. Ён папярэджвае пра непазьбежнасьц сацыяльна-эканамічнай катастрофы, а потым робіць выснову:

„Из этого тупика нужно искать выход. Лучше, чтобы это был выход через диалог власти и оппозиции. Диалог о демократических и рыночных преобразованиях в стране. Под совместным давлением Европы и оппозиции власть постепенно идёт на попятную – уже освобождены несколько политических заключённых. Сегодня девизом возможного общенационального диалога могут стать слова – „За Свободу! За Беларусь!” Демократическим силам необходимо принять самое широкое участие в республиканской общественно-патриотической кампании „За независимую Беларусь!”, которая должна завершиться совместным празднованием в центре белорусской столицы”.

Вядомы правакатар Бандарэнка заклікае да дыялёгу і сумесных сьвяткаваньняў з антыбеларускім рэжымам, які, аказаваецца, „пошёл на попятную”. Мабыць гэтая „попятная” заключаецца ва ўзмацненьні паліцэйскага перасьледу змагарнай моладзі, у дзікай русіфікацыі і шалёнай ліквідацыі элемэнтарных ільготаў для старых, дзяцей і інвалідаў (сабе рэжым льготы, зразумела, пакінуў). Псэўдаапазыцыя ў чарговы раз заклікае беларусаў сьвяткаваць штучны савецкі „праздпік” разам з антыбеларускім рэжымам, каб у сьведамасьці людзей усё размылася і зблыталася канчаткова.

У той самы час правакатары-блытальшчыкі шумна рыхтуюць свае „аўтаномныя” скокі. Цытуем з газэткі А. Саннікава: „Уже этой осенью демократические силы готовят проведение Европейского Марша – акции, которая продемонстрирует желание белорусов жить в единой Европе. И власти, которые в последнее время говорят о важности европейского выбора для белорусской экономики, могли бы поддержать проведение Марша”.

Грантасмокі напружана надзьмуваюць чарговую пустышку. Мы памятаем, чым скончыліся бессэнсоўныя і тупыя папярэднія „маршы” гэтай публікі на пачатку 2000-х гадоў. З кожным „маршам” людзі пераконваліся ў бессэнсоўнасьці хаджэньня па вуліцах за псэўдаапазыцыяй і гуканьня пра „лучшую жізнь” (лёзунгі барацьбы супраць расейскай агрэсіі псэўдаапазыцыя над-

зейна схавала пад спод). У выніку ўсё менш людзей прыходзілі на вулічныя акцыі, падстаўныя здолелі цалкам разбурыць гэтую форму барацьбы.

Цяпер сасьпела новае пакаленьне беларускай патрыятычнай моладзі. Менавіта яе падстаўны Саннікаў і ягоныя сябрукі хочуць выкарыстаць у „европейском марше”, кінуць моладзь пад удар, зрабіць здымкі і атрымаць на Захадзе гранты „за геройства”. І зноў пілікае знаёмая шарманка пра тое, што трэба ісьці на „марш” у абдымках з антыбеларускім рэжымам. У гэтыя ж дні актывізаваўся яшчэ адзін падстаўны „змагар”. У правінцыйнай баранавіцкай прэсе падаў голас вядомы М. Статкевіч. Ён запрапанаваў выкарыстоўваць у якасьці сьцяга барацьбы за Беларусь – сьцяг Эўразьвязу. (Не Беларускі сьцяг, а чужы!) Дарагія беларусы, маладыя патрыёты, не хадзіце на бессэнсоўныя маршы за правальнай гэбоўскай агентурай!

Янка Базыль

„АНТРОПОТОК І „ПИТЕРОКАНТРАПОТОК”

3 жніўня 2007 г. Польская газэта „Rzeczpospolita” піша пра „творчыя ініцыятывы” на расейскай правінцыі. Губэрнатар Ульянаўскай вобласьці С. Марозаў выступіў з лёзунгам „Роди патриота!” Ён заклікае мужчын і жанчын вобласьці зачаць дзяцей менавіта 12 верасьня сёлета. Каб праз 9 месяцаў, 12 чэрвеня („день Россіі”) нарадзіліся новыя грамадзяне вялікай краіны. Польскі журналіст пералічае абяцанкі Пуціна для шматдзетных сем’яў, сем’яў, якія паедуць жыць у вёску і г.д. Параўноўвае гэта з гуманітарнымі праграмамі ў заходніх краінах. Нагадвае пра катастрафічнае змяншэньне насельніцтва Расеі.

Наш камэнтар: Польскі рэпарцёр піша пра ўсё гэта на поўным сур’ёзе. Можа ён ня ведае, што чарговая шумная кампанія на прасторах імпэрыі скон-

чыцца чарговым раскраданьнем грамадзкіх сродкаў? Выміраньне шматпакутнага расейскага народу працягваецца, ягоныя тэмпы проста прапарцыйныя ўзбагачэньню злачынных крамлёўска-лубянскіх элітаў. Паляку трэба было б нагадаць пра апошняе шчырае выказваньне Пуціна. Начальнік імпэрыі заявіў, што Расею выратуе „антропоток из ближнего зарубежья”. Ён меў на ўвазе перш за ўсё высмоктваньне кваліфікаваных рабочых і інжынэраў, інтэлектуальных сілаў з нашай Беларусі. Узамен Масква ўжо даўно арганізоўвае праз неіснуючую дзяржмяжу „пітэракантропаток” са сваёй тэрыторыі ва ўсходнія раёны Беларусі з сотняў тысячаў расейскіх асацыяльных элемэнтаў, бамжоў, наркаманаў і злачынцаў.

Беларускі сьцяг (з запіскай), вывешаны Міронам на высакавольтнай лініі. 2007 г.

Юрка Марозаў

З Ь М Е С Т

1. Зянон Пазьняк. Аднаўленьне незалежнасьці Беларусі 1
2. Асіміляцыя – злачынства супраць чалавецтва. . . . 5
3. Зянон Пазьняк. Гэта шлях беларускі 9
4. С. Навумчык. Зянон Пазьняк: „У тую ноч кіраваў „апэрацыяй” Лукашэнка”. . . . 15
5. Зянон Пазьняк. Парад халуйства 23
6. Юрка Марозаў. Ідуць напралом і паляць агентуру 24
7. Адам Мікша. „Лідары” і „іншыя” ў Маскве 26
8. Валеры Буйвал. „Але прайдзісьвет!” 28
9. Янка Базыль. „Ізноў пілікае знаёмая шарманка” 29
10. Юрка Марозаў. „Антропоток і „питерокантрапоток” 31

Беларускія Ведамасьці

Кароткі фармат

У супрацоўніцтве зь Беларускім Выдавецкім Таварыствам ў Амэрыцы

Рэдакцыя: Зянон Пазьняк, Галіна Палачаніна

Адрас рэдакцыі: 02-017 Warszawa, Al. Jerozolimskie 125/127

тэл./факс: (+48 22) 628 76 73